

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 1125/19
Дана 17.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Љиљана Коруга и Јелена Искић, чланови већа, уз учешће судског саветника Јелене Илић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ...,, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 431-01-00005/2018-39 од 06.12.2018. године, у правној ствари доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на нејавној седници већа одржаној дана 17.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба обвезника А.А. из ...,, изјављена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Сомбор, број 232-431-02-0КК59/2017-2-04 од 23.11.2017. године, којим је тужиоцу, адвокату са седиштем у ...,, делатност правни послови, утврђен укупан износ доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2016. године до 31.12.2016. године на основицу од 263.543,00 динара, у износу од 68.521,18 динара. Наложено је обвезнику да коначно утврђену обавезу овим решењем, односно разлику између коначно утврђене обавезе и уплаћених аконтација плати у року од 15 дана од дана достављања решења на наведени рачун са позивом на означен број. На износ мање или више плаћеног пореза и споредних пореских давања обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за десет процентних поена, применом простог интерног рачуна од сто. Уколико обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним

путем, доношењем решења о принудној наплати пореза и споредних пореских давања. Трошкови принудне наплате и увећање пореског дуга који у себи не садржи камату и који је предмет принудне наплате, за 5% на дан почетка поступка принудне наплате на који се обрачунава камата, падају на терет тужиоца. Констатовано је да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом, поднетом Управном суду 22.01.2019. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводи да је жалбом тражио да се утврди да је остварио стаж осигурања преко 45 година и да нема обавезу плаћања доприноса. Сматра да је оствареним стажом осигурања престала и обавеза за 2016. годину, што му даје основа да тражи враћање, односно рефундацију плаћеног доприноса због престанка обавезе. Наводи да плаћањем доприноса не остварује права, као корисник, по било ком основу пензијског или евентуално инвалидског осигурања. Указује да надлежни Фонд има потпуне податке о његовом оствареном и уплаћеном доприносу за остварени радни стаж, и позива се на пресуду Апелационог суда у Новом Саду број Гж. 2083/18 који је констатовао престанак обавезе у оваквом случају. Сматра да је дошло до повреде правила управног поступка на његову штету јер је навршавањем 45 година стажа осигурања плаћање ове обавезе престало. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи решење број 431-01-00005/2018-39 и решење број 232-431-02-ОКК59/2017-2-04 и предмет врати на поновни поступак.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при наводима из образложења оспореног решења сматрајући да је исто донето у складу са законом и да је тужба неоснована.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је обавезник Иван Јуришић, адвокат из Сомбора, задужен укупним износима доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на основицу доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период 01.01.2016. године - 31.12.2016. године у износу од 236.543,00 динара. Увидом у достављене списе првостепени орган је утврдио да је тужиоцу решењем надлежне филијале Пореске управе, Филијале Сомбор, број 232-431-02ОКК59/2017-2-03 од 23.11.2017. године, утврђен укупан износ пореза на доходак грађана од обављање самосталне делатности на паушално утврђен приход за период од 01.01.2016. године до 31.06.2016. године у износу од 21.743,88 динара, на основицу-паушално утврђен приход за период 01.01.2016. године до 31.12.2016. године у износу од 217.438,80 динара. С обзиром да је тужиоцу основица паушално утврђеног прихода за 2016. годину утврђена у износу од 217.438,80 динара, односно да је нижа од најниже основице доприноса за 2016. годину, која према званичним подацима републичког

органа надлежног за послове статистике за 2016. године износи 263.543,00 динара, то је тужени орган нашао да је првостепени орган у складу са чл. 37. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање правилно утврдио да је тужиоцу основица доприноса за обавезно социјално осигурање, односно обавезно пензијско и инвалидско осигурање најнижа основица доприноса за 2016. годину у износу од 263.543,00 динара. На основу изнетог, тужени орган је, с позивом на одредбу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, жалбу тужиоца одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 06.12.2018. године.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...142/14) прописано је да осигураници самосталних делатности јесу лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурана по основу запослења.

Одредбом члана 14. став 1. наведеног Закона прописано је да се својство осигураника стиче даном почетка, а престаје даном престанка запослења, обављања самосталне или пољопривредне делатности, односно обављања уговорених послова, док је ставом 2. прописано да се својство осигураника утврђује на основу пријаве на осигурање, односно одјаве осигурања, у складу с овим законом.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, бр. 84/04...112/15) прописано је да су предузетници обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања.

Одредбом члана 12. став 1. наведеног Закона прописано је да када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самосталне делатности, уговори, пензија и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање се плаћа по свим тим основама, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом.

Одредбом члана 64. истог Закона прописано је да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса.

Полазећи од цитираних законских одредби и утврђеног чињеничног и правног стања, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно поступио када је оспореним решењем жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 23.11.2017. године, одбио као неосновану. За своју одлуку, тужени орган је дао јасне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово стога јер су обвезници доприноса за обавезно социјално осигурање, лица која у складу са законом самостално обављају делатност и осигурана су сходно одредбама члана 12. став 1. тачка 1) Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 7. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, а сходно одредби члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса. Имајућу у виду наведено, тужени орган је исправно закључио да тужилац подлеже обавези обрачунавања и плаћања доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, који ће по престанку обављања

самосталне делатности, сагласно одредби члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, представљати основ за поновно одређивање висине пензије лицу које је већ корисник старосне пензије, ако је био у осигурању најмање годину дана.

Суд је ценио навод тужбе да је тужилац остварио пун пензијски стаж од 45 година и да не може да буде обвезник доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, али налази да тај навод није од утицаја на оцену законитости оспореног решења. Ово стога јер је законом прописан круг лица која су обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и тужилац, који обавља адвокатску делатност је сходно одредби члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и члана 12. став 1. истог закона, обвезник предметних доприноса. При томе, судске одлуке у нашем правном систему не представљају извор права већ Устав, закони и други прописи, па су наводи тужбе којима се указује на став заузет у пресуди Апелациног суда у Новом Саду Гж 2083/18 од 31.05.2018. године, неосновани.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.02.2022. године, III-3 У. 1125/19

Записничар
Јелена Илић, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МА